

เทศน์เช้า วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ ต้องคุยธรรมะเนาะ.. ธรรมะ เทศน์ธรรมเห็นใหม่ สัจธรรมความจริง ความจริงมันเป็นประโยชน์กับเรานะ คุณเมื่อก่อนพูดเรื่องศาสนากับวัฒนธรรม ศาสนากับความเชื่อ ศาสนากับความคุ้นเคย คุณเวลาคนที่เขาไม่มีเขากระเสือกกระสน เวลาไม่มีศาสนา เห็นใหม่ ถือผีถือสาธต่างๆ เวลาที่มีศาสนาเข้าไป คนที่มีศาสนาแล้วเขามาบีบคั้น เขาต้องหนี เขาต้องแค้น เขาโดนบีบคั้น เขาพยายามจะทำตามความเชื่อของเขา เขาจะโดนบีบคั้นมาก

เพราะการโดนบีบคั้นอย่างนั้นเขาถึงแสวงหา เขาถึงเห็นคุณค่าของมัน แต่ของเรามันได้มา พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย หาไว้ให้ มันคุ้นชินใจ ถ้ามันคุ้นชินขึ้นมา มันไม่มีค่าเลยของมันมีอยู่แล้ว แต่ถ้าของมันไม่มีสิ ให้กระเสือกกระสนหากันเอง ถ้ากระเสือกกระสนหากันเองนะ ของนั้นจะมีคุณค่ามาก แต่ถ้าของมันคุ้นชินแล้วมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย มันคุ้นชินของมันไป

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่น ยิ่งหลวงปู่มั่น หลวงตาท่านจะบอกเลย นั่งต้องให้ลูก อย่าให้รากงอก เพราะมันคุ้นชิน พอมันคุ้นชินแล้วนะมันไม่เป็นประโยชน์สิ่งใดเลย เพราะกิเลสมันจะพอก ดินพอกหางหมู ถ้าจิตมันคุ้นชินแล้วนะมันไม่ตื่นตัว

ฉะนั้นเวลาครูบาอาจารย์เราเห็นใหม่ โดยนิสัยใจคอ หลวงตาท่านเป็นคนแบบว่า กันเองมากนะ แต่เวลาท่านฝึกพระขึ้นมา เวลาท่านพูดถึงนะ หลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่นไง เวลาหลวงปู่มั่นท่านคุณนะ ท่านบอกว่า “ทำไปอย่างนั้นเองแหละ”

ในทำนองหลวงตาก็เหมือนกัน ท่านก็ทำไปอย่างนั้นเองแหละ เพราะท่านเมตตา นะ แต่ต้องทำอย่างนั้นเพราะเหตุไฉน? เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้วเราไปคุ้นเคยกับท่าน

เราไปคุ้นชินกับท่าน คำสั่งคำสอนของท่านมันไม่เข้าถึงหัวใจของเรา แต่ถ้าเราไม่คุ้นชินกับท่านนะ นี่คำสั่งคำสอนมันทิ่มเข้าหัวใจของเราละ

ถ้าเข้าหัวใจของเรา นี่เพราะความคุ้นชินของเราเหมือนมดแดงเฝ้าพวงมะม่วง ถ้ามันอยู่กับมะม่วงนะมันไต่ไปไต่มา ไต่ไปไต่มา มันว่าของมันๆ มันไม่เคยได้กินหรือก มีแต่มนุษย์เรา คนเราเจ้าของมะม่วงเขาปลูกไว้ เขาไปสอยมันเอามาเพื่อเป็นประโยชน์ เห็นไหม เป็นประโยชน์ของเขา เขาใช้ประโยชน์ของเขา แต่เราเป็นมดแดงเฝ้ามะม่วง

ฉะนั้น การคุ้นชินมันเป็นเรื่องของกิเลสตัดหาความทะยานอยากนะ เพราะเรื่องกิเลสใช้ไหม? กิเลสต้องรักษาหน้ารักษาตา จะเข้าไปไหนต้องมีคนนำทาง จะต้องมีต่างๆ แต่ถ้าเราเป็นความจริงนะ เราไปอยู่ไหนก็แล้วแต่ อย่างเช่นหลวงตาท่านบอกว่า หลวงปู่มั่นท่านคุณรำลึกทั่วประเทศไทย ฉะนั้น เวลาใครมาก็ว่าหลวงปู่มั่นคุณ หลวงปู่มั่นคุณ

หลวงตาท่านคิดอย่างนี้ละ หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระอรหันต์ คนที่เป็นพระอรหันต์ต้องเป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมนะจะตัดสินสิ่งใดโดยความลำเอียงมันเป็นไปได้ ฉะนั้นคำว่าคุณๆ ของท่าน ยิ่งคุณยิ่งเข้าหาเลย ไปเลย นี่ท่านก็ไปหาเลยนะ เวลาไปถึงหลวงปู่มั่นก็โดนจริงๆ นั่นแหละ หลวงปู่มั่นคุณเอาตัวสั้นเลย แต่! แต่ตัวเองก็ได้ประโยชน์มากเลย

เออ.. จริงของท่าน! จริงของท่าน! จริงของท่าน! แต่เรานี้เนื้อตัวสั้นเลยนะ แต่มันจริงของท่าน จริงของท่านเพราะอะไร? เพราะจิตใจเราต้องการ เหมือนพ่อแม่เลย พ่อแม่เวลาดูแลลูก เห็นไหม ดูแลลูกนี่ถ้าโง่กันไปในะ คุณหนูนะ ลูกเรานะจะไม่เข้มแข็ง แต่ถ้าลูกเรานี้ พ่อแม่ของเรา พ่อแม่ใครไม่รักลูก รักทั้งนั้นแหละ แต่ก็ต้องให้ลูกเข้มแข็ง ให้ลูกทันสมัย ต้องฝึกลูกขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาไปหลวงปู่มั่นท่านว่า ชื่ออะไร? แล้วเราว่า ผมๆ นี่ท่านใส่เอาตัวสั้นเลย แต่ตัวสั้นท่านก็บอกว่าจริงของท่าน จริงของท่าน มันไม่มีทางโต้แย้งเลย เห็นไหม นี่ระหว่างลูกศิษย์กับอาจารย์ ลูกศิษย์กับอาจารย์นะ แต่ในใจของเราละ?

ระหว่างกิเลสกับเรา ถ้าเป็นกิเลสนี้เราเสียหน้าแล้ว ทำไมเราเพิ่งมาวันแรกเลย ทำไมท่านถึงตำหนิเราขนาดนั้น แต่ถ้าเป็นธรรม.. เป็นธรรม เห็นไหม เราเคยคุ้นเคยกับ

โลก เราคุ้นเคยกับสังคมาตลอด เราไม่เคยเข้าไปหาพระอรหันต์ เราไม่เคยเข้าไปหา
สัจจะความจริง พอเราเข้าไปหาสัจจะความจริง สัจจะความจริงแสดงออกแล้ว เห็นใหม่

สัจจะความจริงแสดงออกมาด้วยสัจจะ พอแสดงออกด้วยสัจจะ นี่ความคุ้นเคย
ของกิเลสในหัวใจของเรามันคุ้นเคยอยู่แล้วใช่ไหม? พอมาเจอสัจจะเข้า นี่ถ้าคนมีเหตุมี
ผลมันรับได้ไง พอมันรับได้ เห็นใหม่ นี่ความคุ้นชิน ถ้าความคุ้นชิน เวลาประพฤติ
ปฏิบัติ พอเวลาครูบาอาจารย์ของเราไปอยู่ที่ไหนท่านจะต้องไปของท่านนะ พอคุ้นชิน
กับสถานที่ ไปแล้วเคลื่อนไป ๗ วัน เดือนหนึ่ง ไปเรื่อย

พอเปลี่ยนสถานที่ใหม่กลัวฝึกกลัวสาง ยิ่งเสียดๆ นะ ทางเสียดผ่าน เสียดต้องผ่านทาง
นี่นะ ไปนั่งขวางทางมันเลยนะ เวลานั่งขึ้นมาขึ้นหัวตั้ง ยิ่งชนหัวตั้งขนาดไหนนะ นั่น
ละกิเลสมันตื่นตัว นี่ถ้ากิเลสตื่นตัวขึ้นมามันก็ทำให้กลัว แล้วกลัวขึ้นมา เวลาคนปฏิบัติ
ส่วนใหญ่จะบอกว่า จะวิปัสสนาอย่างไร? จะเห็นจิตอย่างไร? เห็นกายอย่างไร?

นี่แต่เวลาไปที่กลัวก็กลัวนะ แต่ถ้าไปที่กลัวนั่นละมันแสดงตัว พอมันกลัวขึ้นมา
ถ้าเรามีธรรม เห็นใหม่ นี่มีสติ มีปัญญา บริกรรมพุทโธ พุทโธ ถ้ามันทันนะมันก็สงบตัว
ลง พอสงบตัวลงนี่ที่กลัวๆ หายไปไหน? เวลากลัวนี่กลัวจนตัวสั่นนะ แต่เวลาพอมันสงบ
ตัวลง มันกล้าหาญจนจนลูกขนพองนะ มันจะเข้าไปเผชิญหน้าทุกๆ อย่างนะ

ฉะนั้นเวลากลัวก็กลัวจนตัวสั่น เวลากล้าก็กล้าจนไม่มีเหตุมีผล นี่มันไม่เป็นธรรม
ถ้ามันเป็นธรรมนะ สิ่งของมันเป็นไปตามสัจจะ เขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้น ผีสาง เทวดา เขาก็
อยู่ของเขาอย่างนั้น ไอ้เราก็อยู่ของเรา นี่วิภวภูมิมันซ้อนกันอยู่อย่างนี้ กามภพ รูปภพ อรูป
ภพ มันซ้อนกันอยู่ ด้วยเวรด้วยกรรมของสัตว์โลก

สัตว์ทั้งหลายเป็นไปตามกรรม เราก็จะสร้างคุณงามความดีของเรา ถ้าเราไม่มี
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็คุ้นชินกับความรู้สึก ความนึกคิดของ
เรานี้แหละ บอกว่าสิ่งนั้นเป็นธรรม สิ่งนั้นเป็นธรรม สิ่งที่เราพอใจสิ่งนี้เป็นประโยชน์ สิ่ง
ที่ไม่เป็นความพอใจสิ่งนั้นเป็นกิเลสหมดเลย นี่แล้วมันก็รักษาไว้ รักษาหน้ารักษาตาไว้ แต่
เวลาเป็นธรรมขึ้นมามันไม่รักษาหน้ารักษาตา มันเป็นจริง เห็นใหม่ ผู้ใหญ่ผิดก็คือผู้ใหญ่
ผิด เด็กผิดก็คือเด็กผิด

นี่เวลาเด็กผิด เด็กมันผิด เวลาผู้ใหญ่ผิด เออ.. ผู้ใหญ่ไม่เป็นไร ผู้ใหญ่ประมาท
เฉยๆ นี่มันก็ว่ากันไปนะ แต่ถ้าเป็นความจริง เด็กผิดก็คือเด็กผิด ผู้ใหญ่ผิดก็คือผิด ผิดถูก
มันเรื่องธรรมดา คำว่าเรื่องธรรมดา เห็นไหม นี่การขาดสติ แต่พอขาดสติแล้ว พอทำแล้ว
เราต้องระลึกได้แล้วเราเปลี่ยนแปลงเรา ถ้าเราเปลี่ยนแปลงเราได้มันก็เป็นประโยชน์กับเรา
นี่ผู้ใหญ่ผิดก็คือผู้ใหญ่ผิด เด็กผิดก็คือเด็กผิด

แต่! แต่เวลาถ้าเราทำของเราขึ้นมา ถ้าศาสนากับวัฒนธรรม เห็นไหม วัฒนธรรมก็คือ
คือความเชื่อต่างๆ มันเป็นวัฒนธรรมประเพณี ทำแล้วมันก็สมประโยชน์ของเขา ทำแล้ว
ก็ทำตามประเพณีวัฒนธรรม นี่ความเชื่อๆ ความเชื่อของกิเลสมันครอบงำอยู่ ความคุ้นชิน
มันก็เป็นกิเลสอันหนึ่ง ถ้าเป็นกิเลสอันหนึ่งความคุ้นชินมันทำให้เราคุ้นชิน มันเสียเวลา
เรามากนะ มันเสียโอกาสของเรามาก ถ้าไม่เสียโอกาสของเรานะ เราตื่นตัวตลอดเวลา

การตื่นตัว เห็นไหม ถ้าความเพียรชอบ เวลาเดินจงกรมสักแต่ว่าเดิน เดินที่หนึ่ง
๑๒ ชั่วโมง ๑๓ ชั่วโมง เดินที่หนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง แต่ถ้าเราเดิน ๕ นาที ๑๐ นาทีแต่จิตมัน
ลงล่ะ? นี่ ๕ นาที ๑๐ นาทีดีกว่านะ ดีกว่าเดินทั้งวันทั้งคืน แต่! แต่ในระหว่างการ
ประพฤติปฏิบัติของคน จิตมันเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญเป็นเรื่องธรรมดา

เจริญแล้วเสื่อม เห็นไหม เวลา ๕ นาที ๑๐ นาทีนี้ดีมากเลยอยากได้อีก อยากได้
อีกเดินอีก ๒๔ ชั่วโมงเลยมันไม่ได้ ฉะนั้นมันไม่ได้ การเดินเห็นไหม ถ้าการเดินอย่าง
นั้น ถ้าเราไม่คุ้นชินกับมัน เราตื่นตัวตลอดเวลามันจะเป็นประโยชน์นะ แต่ถ้าคุ้นชินปั๊บ
เห็นไหม คุ้นกับมัน ชินกับมัน นี่มันนอนจมกับกิเลส กิเลสเหยียบย่ำ แม้แต่ในทางจงกรม
ในการนั่งสมาธิภาวนา กิเลสมันก็เหยียบย่ำ ฉะนั้นเราต้องไม่คุ้นชินกับสิ่งใด ตั้งสติพร้อม

ศีล สมาธิ ปัญญา เรื่องสติ เรื่องสมาธิ มันเป็นการฝึกฝน เป็นการกระทำ พอมันมี
ความชำนาญ เห็นไหม ชำนาญในวสี ชำนาญในการบำรุงรักษา นี่สติเราระลึกรู้ ถ้าเรา
ปฏิบัติใหม่ๆ นะ จับพลัดจับผลูผิดทุกอย่างเลย แต่พอเวลาปฏิบัติไป จากผิดๆ มันก็มีผิด
บ้างถูกบ้าง แต่พอมันเริ่มชำนาญขึ้นนะ มันจับต้องไปนะ เห็นไหม จับอีกแล้ว ผิดอีกแล้ว

นี่เวลาอารมณ์มา พอจิตมันเข้าไปคุ้นชินกับมัน นี่เราเสียดายอารมณ์ของเรานะ
อารมณ์อะไรคิดดีๆ อยากจะคิดเรื่องนั้น คิดเรื่องอย่างนั้น พอไปคิด นี่พอกคิดเรื่องดีๆ

อยากคิดเรื่องอย่างนั้น อ้าว.. เสียขายอารมณ์ พอเสียขายอารมณ์กิเลสมันก็เอาอารมณ์นั้น มาหลอกเรา

“ว่างนะ นั่งไป ๕ นาทีมันจะเป็นสมาธินะ พอสมาธิเกิดขึ้นมาใช้ปัญญาแบบวัน นั้นแหละ วันนั้นดีมากๆ เลย” เห็นไหม มันเอาความดีของเรา เอาธรรมะนี้มาหลอก ถ้า เราไปคุ้นชินกับมันกิเลสมันสวมเขาเลย กิเลสมันบังงาเข้ามาทันทีเลย

ฉะนั้น ถ้าเราไม่คุ้นชิน เราตื่นตัวตลอดเวลา ไอ้ที่ได้ก็ได้อะไรแล้ว ไอ้ปัจจุบันนี้จะ ได้หรือไม่ได้ก็ยังไม่รู้เลย แต่เราทำของเรานะ ตั้งสติของเรา คำบริกรรมของเรา นี่เขาว่า สภาวธรรมๆ เห็นไหม ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ สภาวะตั้งสติก็เป็นสภาวะหนึ่ง เวลา คำ บริกรรมพุทธโศเป็นสภาวะหนึ่ง จากสภาวะจะเข้าไปสู่สัจจะ ถ้าสู่สัจจะขึ้นมาแล้วไม่ใช่ สภาวะ มันเป็นความจริง ถ้ามันเป็นความจริง

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ”

เหตุมันคืออะไร? เหตุคือมันตั้งสติ เหตุคือมันมีสติปัญญา เหตุคือมันทำด้วยความ มัชฌิมาปฏิบัติ ด้วยความสมดุลของมัน ถ้าสมดุลของมันมันก็เข้ามา ถ้าเข้ามามันก็เป็น ความจริงของมัน เห็นไหม ถ้าเรารู้ตัวของเรา เราเห็นของเรา เราทำของเรา แล้วเราปฏิบัติ ของเรารุ่งขึ้นมา ผลมันเกิดขึ้นมาตามความเป็นจริงอันนั้น

ฉะนั้นเวลาปฏิบัติ เห็นไหม เวลาเราบอกว่าพุทธพจน์ๆ ถ้าพุทธพจน์เราก็อ้างพุทธ พจน์กันตลอดเวลา แต่จิตมันเป็นอย่างนั้นไหมล่ะ? บอกว่าพุทธพจน์ๆ นี่เป็นธรรมวินัย ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไซ้ เป็นธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า นี่ก็ไปคุ้นเคย จำแม่นเลย จำแม่นทุกอย่างเลย แล้วก็ป็นกรอบนะ เดินไม่ได้เลย นะ ผิดหมดเลย ทำอะไรผิดหมดเลย

แต่เวลาปฏิบัตินะ เด็ก! เด็กเวลามันจะหัดเดินมันต้องล้มไหม? เด็กมันจะหัดเดิน ต้องล้มลุกคลุกคลานทั้งนั้นแหละ แต่เดี๋ยวมันจะวิ่งได้ จิตใจนี้เวลาทำขึ้นมาเป็นความ จริง กรอบนั้นมันบังคับไว้ แล้วเราทำอะไรไม่ได้เลย ทำอะไรไม่ได้เลย แล้วมันจะยืนได้ อย่างไรล่ะ? เด็กมันจะฝึกเดินได้อย่างไร? เด็กมันจะก้าวเดินไปได้อย่างไร? เด็กมันต้อง ก้าวเดินไปได้สิ ถ้าเด็กมันก้าวเดินไปได้ เห็นไหม ล้มลุกคลุกคลานก็ต้องล้มสิ

ฉะนั้นมันจะผิดจากพระพุทธเจ้าสอนไว้ ผิดก็ผิด ผิดก็ผิดเพราะเราไม่เป็น มันต้องผิดแน่นอน ผิดเด็ดขาด ภาวานานี้เราบอกว่าภาวานาเริ่มต้นผิดทั้งนั้นแหละ ใครภาวานาแล้วถูกหายากมาก แต่! แต่ทำไป ชำนาญไป ดีไป ผิดฝนไป ทำไป เห็นใหม่ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ.. เราจะฝึกฝนของเรา พอมันเป็นธรรมขึ้นมา เราไม่คุ้นชินกับมันแล้วเห็นโทษของมันด้วยนะ

เวลาผู้ที่ปฏิบัติเป็นนะ คำว่าสัญญาฯ น่ากลัวที่สุด สัญญาน่ากลัวที่สุด แต่ในการปฏิบัติก็ต้องอาศัยสัญญา เวลาจิตมันสงบแล้วนะ ถ้าจะให้มันพิจารณานี้ มันไม่ทำอะไรอย่างไร? ก็ต้องใช้สัญญา สัญญานี้ความจำนั้นแหละ ใช้ความจำขึ้นมาจุดประกาย แต่พอเป็นความจำมันก็เป็นอย่างหนึ่ง เพราะเป็นความจำ เรานึกให้เห็นกายมันก็เห็นกายใช้ไหม?

แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ เรานึกให้เห็นกายมันไปเห็นกะโหลก นึกกะโหลกมันเห็นเส้นขน นึกเส้นขนมันเห็นตับ นี่ไงมันไม่เป็นอย่างที่คิดหรือ เพราะสัญญาคือข้อมูลใช้ไหม? แต่ถ้ามันเป็นความจริงมันเกิดเอง มันเกิดขึ้นมาจากสมาธิ มันเกิดขึ้นมาจากฐานของมัน พอมันเป็นขึ้นมา มันคาดหมายไม่ได้หรือ ถ้าเราใช้สัญญา เรานึกกะโหลกก็คือกะโหลก เพราะเราสร้างภาพกะโหลก เราสร้างภาพกะโหลกมันก็เห็นเป็นกะโหลกใช้ไหม?

แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ นึกกะโหลกมันไปเห็นข้อมือ นึกข้อมือมันเห็นข้อเท้า มันเป็นความจริง มันเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงอย่างนั้น นั่นล่ะปัจเจกตั้ง! นั่นล่ะสันติภูมิจิโกล! ถ้าเป็นอย่างนั้นขึ้นมา มันเป็นความจริงขึ้นมา เห็นใหม่ เพราะอะไร? เพราะเราไม่ไปคุ้นกับมัน ไม่ไปชินกับมัน มันเป็นความจริงของมัน

นี่สัจจะมันเป็นอย่างนั้น สัจจะเป็นอย่างนั้นเพราะจิตเป็นขึ้นมา ถ้าเราทำของเราเห็นใหม่ นี่ศาสนากับความคุ้นชินมันจะทำให้เราล้มลุกคลุกคลานนะ แต่ถ้าเราตั้งใจของเรา เราทำของเรา มันก็เริ่มมาจากว่าสัญญาเป็นสิ่งที่น่าอันตรายมาก แต่ในทางโลกนะ ความจำ ความศึกษา การใคร่ครวญนั้นมันเป็นสมบัติของเขา นั่น โลภียปัญญา

ถ้าโลกุตตรปัญญา เห็นใหม่ สัญญาความจำมันเป็นโทษมาก โทษมากเพราะสัญญามันมาจากจิต ความคิดมาจากจิต กิเลสมาจากจิต ถ้ามันเริ่มมาจากจิต อยากรู้

แล้วแต่มันมีกิเลสบวกมาตลอด เป้าหมายนี้มันมีกิเลสบวกมาด้วย มันจะทำให้มันถูกต้อง
เป็นไปได้อย่างไร? แต่ถ้าพอจิตมันเป็นสมาธิ กิเลสมันก็สงบตัวลง พอมันเห็นของมันนี้
เห็นตามความเป็นจริง เห็นตามความเป็นจริง พิจารณาตามความเป็นจริง นี่เห็นตามความ
เป็นจริง พิจารณาตามความเป็นจริงเข้าไปแล้วมันก็เป็นสังขารม สัจธรรมปฏิบัติไปมัน
ถึงจะให้เห็นผลจริง เห็นใหม่

นี่การกระทำตั้งแต่ภายนอก ถ้าเราคืนตัวตลอดเวลา มันจะเป็นประโยชน์กับเรา
เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งพระไว้นะ คำสุดท้ายเลย

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ความประมาท ความเลินเล่อ ความคุ้นเคย เห็นใหม่ มันมาด้วยกันทั้งนั้นแหละ
ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเตือนเราไว้แล้วนะ

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด โลกนี้จะไม่ว่าง
จากพระอรหันต์เลย” เอวัง